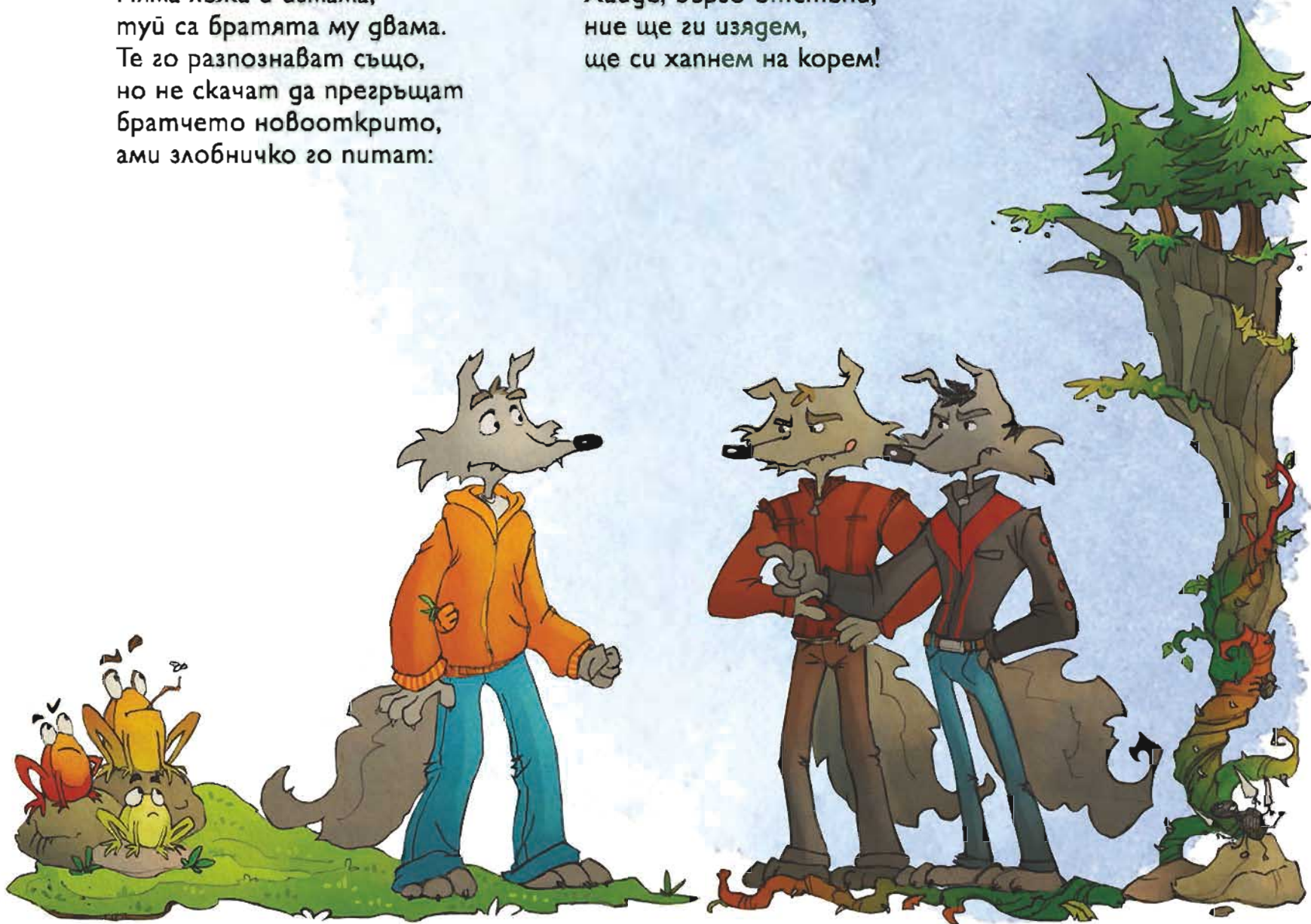
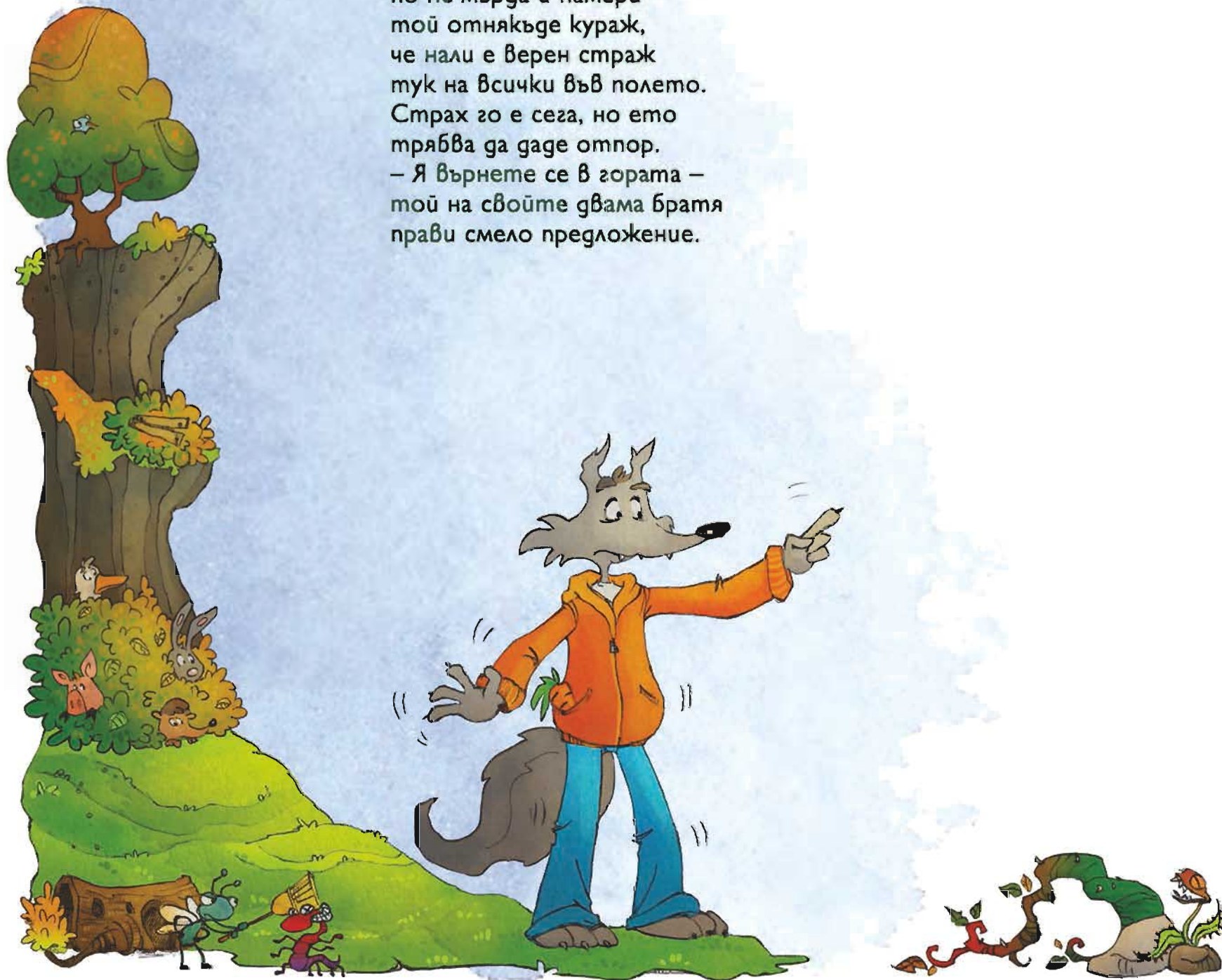

И пристигат, я виж ти,
два огромни зли вълчака.
Всеки страшно с зъби трака.
Спират точно те пред Гошо,
спират и го гледат лошо.
Гледа Гошо и се мае,
що да прави той не знае.
Няма лъжа и измама,
туй са братята му двамата.
Те го разпознават също,
но не скачат да прегръщат
братчето новооткрито,
ами злобничко го питат:

– Тези полски обитатели
ли са ти сега приятели?!
Мислехме, че си умрял,
пък ти тука си се сврял!
Със жабоци другаруваш,
криеш се и се преструваш,
че си вълк, ала не си!
Хайде, бързо отстъпи,
ние ще ги изядем,
ще си хапнем на корем!

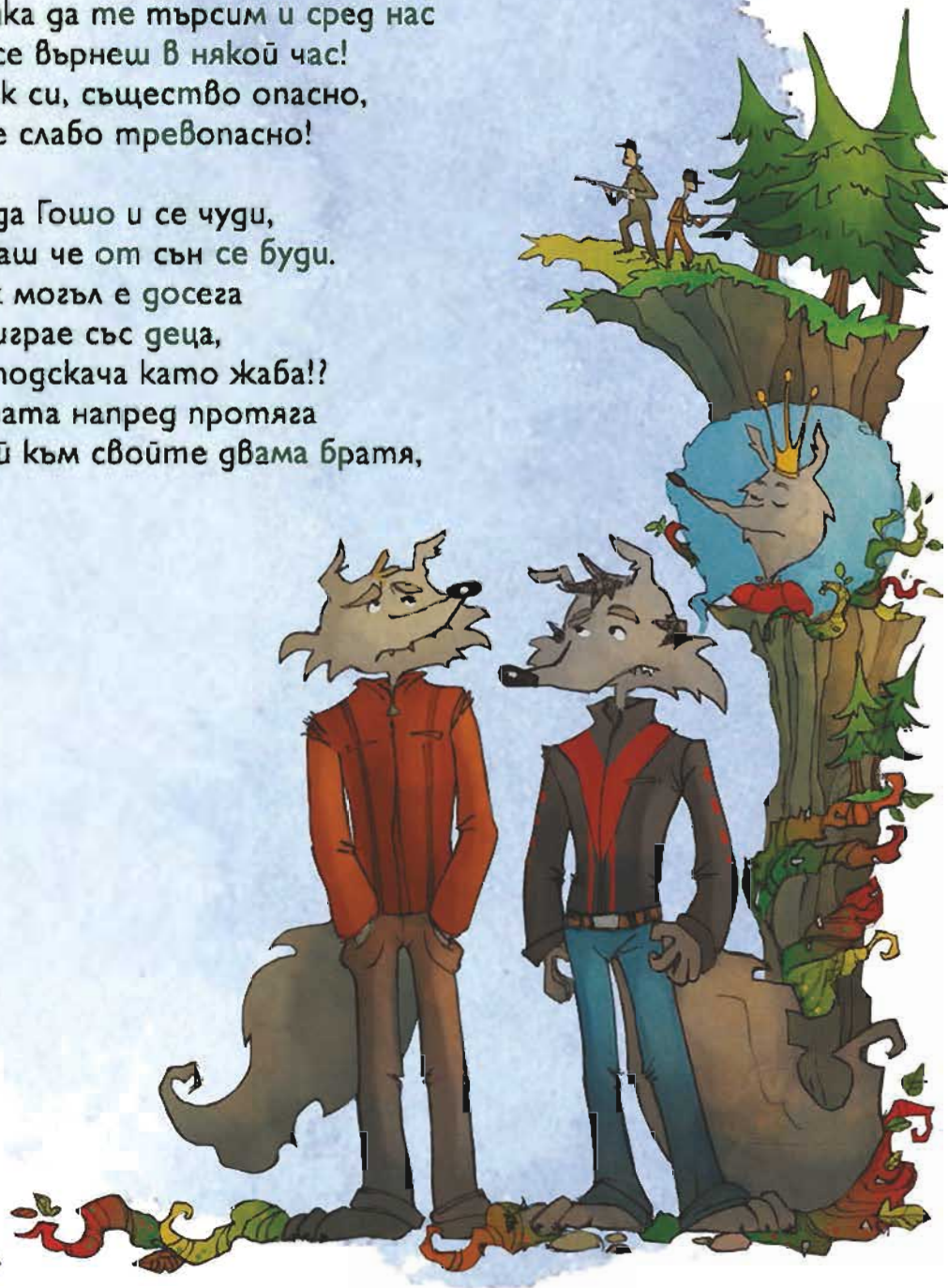
Гошо се тресе, трепери,
но не мърда и намери
той отнякъде кураж,
че нали е верен страж
тук на всички във полето.
Страх го е сега, но ето
трябва да даде отпор.
– Я върнете се в гората –
той на своите двама братя
прави смело предложение.

После слуша с огорчение
 разказът им изумителен,
 тъжен, но и поучителен.
 – Във гората има хайка,
 падна страшната ни майка.
 Там от всички вълци смели
 само ний сме оцелели.
 И помни, че сме ти братя!
 Никоу тука до реката
 като нас не може има.
 Я ела, пак братя трима
 ще вилнееме в полята.
 Твојта песен е изпята
 тук сред зайци и мишлета.

Завеща ни наш'та клета
 майка да те търсим и сред нас
 да се върнеш в някой час!
 Вълк си, същество опасно,
 а не слабо тревопасно!

Гледа Гошо и се чуди,
 сякаш че от сын се буди.
 Как могъл е досега
 да играе със деца,
 да подскача като жаба!?
 Лапата напред протяга
 той към своите двама братя,

но тогава от тълпата
 пак изскача в миг мишлето
 и го гушва за крачето.
 – Гошко миличък и драг,
 колко пъти моя праг
 си пристъпял с умиление,
 радост, бодрост и търпение.
 В мене няма съжаление,
 нито капчица съмнение,
 че роден си вълк свиреп.
 Пълно е сега към теб
 моето сърце с любов.
 Ти си ми приятел нов!
 Знам! Шом чуеш моя зов,
 и веднага си готов
 от беда да ме избавиш,
 без и миг да се забавиш.

Гледа го с очички мили,
 всички други са се скрили.
 Чакаят силно притеснени,
 чувстват, някакви промени
 стават със вълка пред тях
 и изпитват страшен страх.

Ала Гошо глава клати
и на братята космати
отговаря смел и прям:
– Може моркови да ям,
от вас мож' да ме е страх,
но не ще извърша грях!
Туї мишле ми е приятел
и ще бъда пръв предател
аз сега да го изям!
Нямате ли капка срам!
Да пристигате така
от ужасната гора
и да чакате от мен
в миг да бъда променен?

Не! Отивайте си вие!
Никої тук не ще се крие!
Шом приятелите мои
плашите, ще има бой!
Ала двамата му братя
смеят се и във гората
хич не мислят да се връщат.
И така му те отвръщат:
– Ти ли ще ги защитиш!?
Ти страхлив си и плашлив!
Я гръпни се настрани,
козина да не хвърчи!

Ала вместо да се крие,
 почва страшно той да вие,
 рие с лапа по земята.
 Неговите двама братя
 да си ходят във гората!
 Те разбират без съмнение –
 има Гошо намерение
 всички зайци, мишки, птички,
 гъски, патета, козички
 смело сам да защити.
 А зад него, я виж ти,
 те не бягат. За кураж
 трупат се кам' антураж.

И започва схватка дива,
 във която се умира.
 Брат на брата скача лошо,
 но се бие мъжки Гошо.
 Няма ужас, няма страх,
 щом като е нужно, ах,
 своите добри приятели
 от сивите нападатели
 той сега да защитава.
 Бие се, не се предава!
 Изненада тези двама
 и минават във отбрана
 Пешо, че и Николай.
 Може би все пак накрай
 Гошо ще е победител,
 на животните спасител!

Ала двамата вълчаци,
дет' минават за юнаци,
заедно сега нападат,
с зъби тракат, нокти вадят,
за крака един го хваща,
друг опашката подхваща,
хвърчат козина и кръв,
бият се със страшна стръв.

Гошо пада на земята,
бори се, ала краката
вече трудно го държат.
Братята му не ще спрат,
докато не победят.
Но избягал е страхът
и сърцето силно бие.
Няма вече да се крие
и да хленчи в храсталака,
най-подир е смел юнака!

Гошо пада на земята,
 а пък двамата му братя
 скачат, страшно се кривят,
 искат да го изядат!
 Но се чува силен вик
 и във следващия миг
 смел гъсокът също става.
 Жълти шутове раздава
 той по вълчите муцуни.
 А по техните кратуни
 падат тежки камънаци.

Зайци хвърлят ги. Юнаци!
 И след миг, каква почуда,
 почва нова битка луда.
 Всички полски обитатели,
 всички Гошови приятели
 тичат да го защитават,
 че вълка те свой не дават!

Таралежите с иглите
 боцкат вълците в ушите.
 Жабата със кал ги пръска.
 Силно кълве мама гъска.
 Мишките ги халят здраво,
 ехеј, вижте, браво, браво!
 Даже Баба Костенурка
 с мъничката си къщурка
 смело скача и се мята,
 бързо вклучва се в борбата.

Гошо също се съвзема,
 ярост страшна го обзема,
 пак се хвърля смело в боя,
 оле мале, майко моя!
 Битката се вихри, люшка,
 като някаква вихрушка.
 Но накрая, я виж ти!
 Гошо злото победи!

Бягат двамата му братя
да се крият във гората –
нахапани, накълвани,
целите във страшни рани,
стана една – мани, мани!
Всички радват се в полето
и щастливо е вълчето,
че приятелите свои
то спаси във честен бой!

Вече не е вълк страхлив,
а е смел, но обичлив.
Може братя да изгуби,
но намери много други
верни всякакви приятели
тук накрая край реката.
Шом погледне им лицата,
знае!
Те са новите му братя!

Чичо Нуку

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА
НА
„СТРАХЛИВИЯ“
ВЪЛК ГОШО

Художник Надежда Кацарова
Редактор Мирослава Бенковска
Технически редактор Стефка Иванова
Коректор Валя Калчева

Формат 70x100/12

Книгоиздателска къща „Труд“
Ул. „Св. св. Кирил и Методий“ № 84
тел. 02/ 942 23 76

Печат „Симолони '94“ ООД